

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Κάποτε έγινε στο Σικάγο ένας περιεργότατος διαγωνισμός. Σύμφωνα με το πρόγραμμα του διαγωνισμού αυτού, όποια γυναίκα θα μπορούσε, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, να χύσει τα περισσότερα δάκρυα, χωρίς καμιά αίτια, θάπαιρνε 100 δολάρια κι' ένα χρυσό μετάλλιο, ως πρώτο βραβείο. Εκείνη που θάρχότανε δεύτερη, θάπαιρνε 50 δολάρια κι' ένα άσημη του μετάλλιο, κι' η τρίτη 25 δολάρια κι' ένα μπρούντζινο μετάλλιο.

Στον διαγωνισμό αυτόν έλασαν μέρος 130 γυναίκες, τις οποίες εξετάσαν προηγουμένως οι γιατροί για να πιστοποιηθή η ύγεία τους.

Το πρώτο βραβείο λοιπόν το πήρε μία γεροντοκόρη, η μίς Γκρήν, η οποία στο διάστημα των πέντε λεπτών έχυσε τριάντα δυο δάκρυα! Το δεύτερο βραβείο το πήρε μία παντρεμένη που έχυσε, στο ίδιο διάστημα, δέκα έννηα δάκρυα, και το τρίτο ένα κοριτσάκι δεκατριών χρόνων που έχυσε δεκαπέντε δάκρυα.

Η προσπάθειες εξ' άλλου μερικιών γυναικών πούλαθαν μερος στο διαγωνισμό να δακρύσουν, ήταν τόσο καμικές, ώστε οι θεαταί ξεκαρδιστήκανε στα γέλια. Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς μετανωιάσαν που δεν έλασαν μέρος στο διαγωνισμό, γιατί απ' τα πολλά γέλια είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα τα μάτια τους.

***

Κάποτε, ένας απ' τους δισαμότερους "Άγγλους συγγραφείς" πήρε ένα γράμμα, χωρίς γραμματόσημο. Του το είχε στείλει μία θαυμάστριά του και τον παρακαλούσε να της στείλι το τελευταίο του βιβλίο, γιατί, τάχα, ξέν μπόρεσε να το βρη στα βιβλιοπωλεία.

Ο συγγραφέας τότε της έστειλε την ακόλουθη απάντησι:

«Αγαπητή κυρία,

«Φαίνεται πως όχι μόνο το βιβλίο μου, αλλά και πολλά άλλα πράγματα, που υπάχονταν παντού, δεν υπάχουν στην εύλογημένη πόλι που μένετε. Απόδειξις ότι δεν βρήκατε ούτε ένα γραμματόσημο. Έγώ, ώστόσο, κατορθωσα να προμηθευθώ ένα αντίτυπο από το εγχο μου, καθώς κι' ένα γραμματόσημο. Αντιζώως όμως, παθηνά δεν βρήκα γλιστή για να το πευτιζώ. Αν λοιπόν τά καταφέρετε να μου στείλετε σεις λίγη γλιστή, σάς υπόσχομαι ότι θα σάς το στείλω».

Ένα χρυσό κύπελλο...

—Το κρασί είνε δηλητηριασμένο... μου ξέγηνησε με μία παράξενη φωνή ο Γούντλεϋ.

Η ώμορφη μίς Ρόζμπαχ το πήρε, το έφερε στα χείλι της και το άδειασε με μία εκπληκτική ψωφανία μπροστά σ' όλους τους τρελλούς με τίς γαλαξίες ζώνες που ψιθυρίζαν με κακινυλί:

—Ο Θεός άς συντριψεί τους άπίστους!...

Η νεαρά "Άμερικανίδα, ύστερα από λίγα λεπτά, κυλιστήκε αναίσθητη στο πάτωμα. Τρείς άνθρωποι άμέσως έτρεξαν, την σηκωσαν με σεβασμό και την μετέφεραν στο «κρεβάτι του θανάτου»...

«Επειτα οι πολυέλαιοι έσβησαν πάλι και τότε μέσα σ' έκείνο το σκοτάδι, ό «Μεσοσίας» άρχισε ένα τρελλό κι' άσυνάρτητο κήρυγμα:

—Έγώ, ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Ντόρν, ό άπεισταλμένος του Θεού και Μεσοσίας, έρχομαι να σάς αναγγείλω την άρχή νέας έποχής στην ιστορία της ανθρωπότητος...

***

Δέν άντεχα περισσότερο... "Όταν θγήκαμε από έκείνο το μάγαρο, πήρα μία βαθειά άναπνοή και κούταξα το φιλο μου σαν χαμένος...

—Λοιπόν; με ρώτησε. Σου άρεσε ο Μεσοσίας μας;

—Δέν λές καλύτερα ο δολοφόνος σας!...

—Ο Χάρρυ Γούντλεϋ άρχισε να γελάει.

—Ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Ντόρν, μου ειπε, δέν δολοφονεί, αλλά γιατρείει τους ανθρώπους από τίς άρρώστειες της ψυχής. Η Μαϊϋ Ρόζμπαχ είχε βαρεθη τη ζωή της! Ο Μεσοσίας μας λοιπόν της έδωσε ένα δυνάτο...ναρκωτικό κι' όχι δηλητήριο, όπως σου ειπα για να σε τρομάξω... "Υστερα από τρείς μέρες η Μαϊϋ Ρόζμπαχ θά ευπνηση κατάπληκτη και θα δη τον κόσμο μ' άλλα μάτια...

Καταλαβαίνει τώρα κανείς την έπιτυχία του δόκτωρα Ντόρν. Ποιός άνθρωπος σήμερα δέν θέλει να βυθιστή, έστω και για τρείς μέρες μόνο, σ' ένα λήθαργο για να ξεγάζη τις στενωγίες της ζωής; Γι' αυτό, η παράξενη αυτή «Λέσχη των Αυτοκτονούντων» έχει σήμερα πάνω από 30.000 μέλη κι' είνε η πιο έκκεντρική κι' η πιο παράξενη λέσχη απ' όσες υπάρχουνε στον κόσμο.

ΠΙΕΡ ΛΑΣΣΕΡ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Μετά τόν θάνατο του "Αλ. Κουμουνδούρου, "Ο κωχός για την άρχηγή του Κόμματος. Οι τέσσερες...νυμφιοι. Πώς έπεκράτησαν ό Δηληγιάννης. Μιά άγύρευσις που καταλήγει σε θρίσμη. "Ο Δηληγιάννης για τίς άπίστιες και τίς κωχηθείες των πολιτικών. Η περιδείεις του Δηληγιάννη. "Ο έλαχεδημαρχος.

"Όταν άπέθανε ο άείμνητος Α. Κουμουνδούρος, τέσσερες απ' τους όπαύους του φιλοδεξιάσαν να τόν διαδεχθών στην άρχηγή του κόμματός του. Ήσαν δε αυτοί ο Σωτηρόπουλος, ο "Αθ. Πετιμεζάς, ο "Αντ. Μαυρουχιάλης και ο Θ. Δηληγιάννης. Και οι τέσσερες τους είχαν περίπου ίση έπιρροή στους Κουμουνδουρικούς κι' ό καθένας τους είχε αρκετούς βουλευτές μαζί του. Η φαγωμάρα τους λοιπόν για την άρχηγή, μέρα με την ήμέρα, γινότανε περισσότερο πεισματώδης. Κι' άδεν συνέβαινε σε μία συνεδρίασι της Βουλής που γινότανε συζήτησις για τα οικονομικά προβλήματα της χώρας μας, να άμειθ ό Δηληγιάννης άπάνω στο θήμα και να μιληρη εκ του προχείρου, με μία έμβριθεια που έπροξενησε κατάπληξι σ' όλους, το κόμμα το Κουμουνδουρικό μοιραίως θά διαλύοτανε.

"Όταν τελείωσε την μημενιώδη αυτή άγόρευσι του ό Δηληγιάννης, τόν διαδέχτηκε στο βήμα ο "Αντ. Μαυρουχιάλης, ό ό οποίος ειπε ότι τους άρχηγούς των κομμάτων τους αναδεικνύει το βήμα της Βουλής, κι' έδήλωσε ότι, ό ίδιος, μαζί με τους φίλους του, διαγικωρίζει ως άρχηγό του τόν Δηληγιάννη.

Θέλλει χειροκροτημάτων ξεσπασε τότε μέσα στην άθουσα της Βουλής κι' όλοι οι βουλευταί ξητρωκράυγασαν τόν άνδρα που έπεθλήθη, σε μία στιγμή μέσα, με την μόρφωσί του και την κρίσι του.

"Έτσι, το Κουμουνδουρικό κόμμα ενώθηκε γύρω απ' τόν Δηληγιάννη ό οποίος από τότε έμεινε άρχηγός του.

Ο Δηληγιάννης ούδέποτε συγχώρεσε τους φίλους του που του κάνανε πολιτικές άπιστιες, καθώς και τους πολιτικούς αντιπαύους του, που του προσβάσαν την πολιτική του τιμή.

Σχετικά μ' αυτό, ειπε μία μέρα σε μερικούς φίλους του:

—Οί πολιτικοί άνδρες δέν πρέπει να έχωσι αμύτη. "Άλλ' ειπε έπιβεβαημένως εις αυτούς δι' άστηράς πειθαρχίας να συγκρατώσι τους φίλους των. Πολιτική δε πειθαρχία, είνε το μη λησμονείν τ' άποτήματα των πολιτικών αντιπαύλων.

***

Ο Δηληγιάννης ήταν ό μόνος πολιτικός άνδρας που περιώδεσε σ' όλόκληρη την "Ελλάδα. Ούτε ό χειμώνας, ούτε ή έλλειψις συγκοινωνίας, ούτε άκόμη ή πολιτικές αντιδράσεις που συναντούσε στα μέρη που πήγαινε, μπορούσαν να τόν έμποδίσουν στα ταξειδία του αυτά. "Ότι δε έβλεπε κι' ότι άκουγε στις έπαρχιες, το θυμότανε για όλα του τά χρόνια.

Για τη μεγάλη μάλιστα μνήμη του και την ικανότητά του να προσηλυτίζη τους πολιτικούς αντιπαύους του, διηγούνται το έξης ανέκδοτο:

Μιά μέρα στο σπίτι του, που θρισκόταν στην όδον Ζήνωνος, τόν έπισκέφθηκε κάποιος άγαθός φουσανελλοφόρος. Ήταν ένας δημαρχος ιερωφώτιστος Δηληγιαννικός.

—Ο Δηληγιάννης μόλις τόν ειπε, του ειπε:

—Ένθυμοόμαι την μακαρίτισσα την μητέρα σας. Κατά τόν Μάϊον του 1832, περιώδεύαν, φιλοσοειήνην στο σπίτι σας και δέν θα ληρημούνα ποτέ την θαυμασίαν μαγερική σας. Έκλειν την ήμέρα έφαγα δυο πιάτα πατάκι με μπάμιες. Τότε σεις ειλαθε παιδίον άκόμη.

Τότε ο φουσανελλοφόρος δημαρχος, που θυμότανε έπίσης όλα όσα του ειπε ό άρχηγός του, φώναξε:

—Κύττα, ποιόν άνθρωπο πολεμούσα ως τώρα! Θεέ μου, συγχώρεσε με!

Κι' από τότε, ύπηρεξε ένας απ' τους πιο φανατικούς φίλους του Δηληγιάννη.

***

Κάποια φορά πάλιν ό Δηληγιάννης κατώθωσε να κάνη φίλους του τους χωρικούς ένός δήμου όλόκληρου, γιατί μπροστά τους έφαγε το κεφαλάκι ένός όθελια, άφου το καθάρισε με το σουγιά του, με την ευκολία ένός παληού άρματωλοϋ.

—Τά πλήθη έχουσι μικράς τινας αδυναμίας άθλαθεϊς, έλεγε συχνά ό γηραιός πρωθυπουργός. Τάς αδυναμίας ταύτας, πρέπει να τας θεραπεύη και να τας κατακευή ό πολιτικός άνήρ...

